

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

III/1667/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa jogszabály alaptörvény-ellenességének megállapítására irányuló bírói kezdeményezés tárgyában meghozta a következő

határozatot:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Önkormányzat tulajdonában álló közterületek használatáról szóló Budapest Főváros Önkormányzata Közgyűlésének 3/2013. (III. 8.) önkormányzati rendelete 2022. július 1-jétől 2026. április 3-ig hatályban volt 33/K. § (3) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítására irányuló bírói indítványt elutasítja.

Indokolás

I.

- [1] 1. A Fővárosi Törvényszék normakontroll eljárást kezdeményezett az Alkotmánybíróságnál az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *b*) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 25. § (1) bekezdése alapján.
- [2] A kérelem arra irányult, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a Fővárosi Önkormányzat tulajdonában álló közterületek használatáról szóló Budapest Főváros Önkormányzata Közgyűlésének 3/2013. (III. 8.) önkormányzati rendelete (a továbbiakban: Fkr.) 33/K. § (3) bekezdésének azon normatartalma, amely 2022. július 1-jétől 2026. április 3-ig volt hatályban, alaptörvény-ellenes. Az indítványozó bíróság a támadott norma megsemmisítését, valamint egyedi és általános alkalmazási tilalom megállapítását is kérte. Az indítvány az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére, M) cikk (2) bekezdésére, T) cikk (3) bekezdésére, V. cikkére, XIII. cikk (1) bekezdésére, XV. cikk (2) bekezdésére, 31. cikk (1) bekezdésére és 32. cikkére hivatkozott.
- [3] 2. Az alapügy tényállását az Alkotmánybíróság a rendelkezésére bocsátott iratanyag alapján a következőképpen állapította meg.
- [4] A felperes mikromobilitási eszközöket (roller) üzemeltető gazdasági társaság. Budapest Főváros Főjegyzője (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) mint használatba

adó, és a felperes mint használatba vevő az Fkr. alapján 2022. december 22. napján hatósági szerződést kötött a fővárosi közterület használatára vonatkozóan. A felperes a használatáért a szerződés értelmében a főváros különböző zónáiban havonta eszközönként 50, 750, valamint 1 000 forintot fizet.

- [5] Az elsőfokú hatóság megállapítása szerint a felperes hozzájárulás nélkül többlet közterülethasználatot valósított meg 2023. január 1. és december 31. közötti időszakban, amelyre tekintettel az [...] iktatószámú határozatával 147 257 000 forint közterület-használati díj megfizetésére kötelezte az Fkr. 33/K. § (3) bekezdésének azon hatályossági állapota alapján, amely 2022. július 1-jétől 2026. április 3-ig volt hatályos. A felperes fellebbezésére eljáró Budapest Főváros Közgyűlése (a továbbiakban: másodfokú hatóság) az [...] számú határozatával az elsőfokú határozatot a területhasználatra tett megállapítás és a közterület-használati díj tekintetében helybenhagyta.
- [6] A felperes a másodfokú hatóság határozata ellen keresettel élt, amelyben többek között azt kifogásolta, hogy az Fkr. 33/K. § (3) bekezdése a tényleges használatot figyelmen kívül hagyó és nagyon magas napi díjat állapít meg a jogellenes közterület-használat után.
- [7] 3. A fenti előzményeket követően fordult a Fővárosi Törvényszék az Alkotmánybírósághoz a 111.K.702.181/2025/33. számú végzésével, amelyet a főtítkárra felhívására kiegészített. A kiegészített bírói kezdeményezés lényege a következőképpen foglalható össze.
- [8] Azt követően, hogy az indítványozó bíróság idézte az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, M) cikk (2) bekezdését, T) cikk (3) bekezdését, V. cikkét, XIII. cikk (1) bekezdését és XV. cikk (2) bekezdését, 31. cikk (1) bekezdését és 32. cikke egy részét, előadta, hogy „a jogellenes közterület használat után fizetendő díj mértéke tekintetében a felperesi önkormányzat aszerint tesz különbséget a vállalkozások között, hogy a közterület használója azt milyen célú roller elhelyezésére vette igénybe. Azzal, hogy a mikromobilitási célú eszközökre a legmagasabb havi díjat megközelítő napidíjat határozott meg, megállapítható, hogy a díjtételek között legalább mintegy harmincszorosa a különbség. Ez kirívóan aránytalan még úgy is, hogy a közterület használatért fizetendő összegeket a hatósági szerződés az Fkr.-hez képest alacsonyabb összegben határozza meg. A bíróság megállapítása szerint a helyi közügyek intézésével összefüggő alkotmányos indok, amely alapján igazolható lenne a jogellenes közterület használat után fizetendő, jelentősen eltérő összegű díj meghatározása, a perben nem merült fel” (bírói indítvány, 3. oldal).
- [9] Az indítványkiegészítésben ezt az érvet a Fővárosi Törvényszék azzal pontosította, illetve bővítette, hogy „[m]íg a különös szabályok között az Fkr. 33/K. § (3) bekezdése a jogellenes közterület-használat esetére a tényleges használatot teljesen figyelmen kívül hagyó napi díjat állapít meg akként, hogy napi tételes, a tényleges használatot figyelembe nem vevő, a jogszerű használat esetén – még a legdrágább rollerért –

fizetendő közterület-használati díj figyelembe vételével is, annak 150x-esét kitevő díj fizetéséről rendelkezik, miután legmagasabb 1000 forintos havidíjat figyelembe véve (ami 33 forintos napidíjnak felelne meg), a jogellenes közterülethasználat esetében az alapdíj 150x-e a közterület-használati díj” (indítványkiegészítés, 2. oldal).

- [10] A fenti megkülönböztetés az indítvány szerint sérti az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdését, figyelemmel az Alkotmánybíróság három határozatára [38/1998. (IX. 23.) AB határozat, 21/2003. (IV. 18.) AB határozat, 77/2009. (VII. 10.) AB határozat]. Ezek alapján jutott arra a következtetésre az indítványozó bíróság, hogy a „mikromobilitási eszközök esetében megvalósított jogellenes közterület-használat a szolgáltatástól független, annak értékét nem befolyásoló szempontok alapján kirívóan magas díjfizetési kötelezettséget ír elő mikromobilitási szolgáltatókra, amely alkalmas arra, hogy indokolatlan megkülönböztetést tegyen a közterületet használó vállalkozók között, tekintettel arra, hogy velük szemben – az Fkr. 33/K. § (3) bekezdése miatt – nem érvényesülnek a közterület-használatához igazodó közterület-használati díj Fkr. 27. § (1a) bekezdése szerinti általános szabályai. Emellett párhuzamosan az Fkr. 27/A. §-ában foglaltak alapján közigazgatási bírság is kiszabható. Tekintettel arra, hogy megfelelő indok nélkül alkalmaz hátrányos megkülönböztetést a közterület-használatot megvalósító szolgáltatók egy csoportjára, a mikromobilitási szolgáltatókra, az Fkr. 33/K. § (3) bekezdésének megsemmisítése indokolt” (indítványkiegészítés, 3. oldal).
- [11] 4. Budapest főpolgármestere „*amicus curiae*” beadványt terjesztett elő az Alkotmánybírósághoz, amelyben kifejtett álláspontját az indítványról. Ennek lényege szerint az indítvány nem alkalmas az érdemi elbírálásra, de ha mégis helye lenne az érdemi döntéshozatalnak, akkor a jogszerű és a jogellenes közterület-használatot megvalósítók nem tartoznak homogén csoportba, továbbá a támadott jogszabályi rendelkezés nem aránytalan és bírságnak sem tekinthető.
- [12] Az Alkotmánybíróság figyelembe vette a beadványt a jelen határozat indokolásának IV. pontjában foglaltak szerint.

II.

- [13] 1. Az Alaptörvény érdemi döntéssel érintett rendelkezése:

„XV. cikk (2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.”

2. Az Fkr. sérelmezett szabálya (hatályossági állapot: 2022. július 1. – 2026. április 3.):

„33/K. § (3) Jogellenes közterület-használat esetén a mikromobilitási szolgáltató – a 27. § (1a) bekezdéstől eltérően – a jogellenesen elhelyezett, tárolt mikromobilitási eszközei után a jogellenes használattal érintett napokra 5000,- Ft/eszköz/nap közterület-használati díjat köteles megfizetni.”

III.

- [14] Az Alkotmánybíróság megvizsgálta, hogy a kiegészített bírói indítvány megfelel-e az Alaptörvényben és az Abtv.-ben lefektetett formai és tartalmi kritériumoknak {a feltételekkel kapcsolatos gyakorlatot lásd például: 3242/2017. (X. 10.) AB határozat, Indokolás [7]; 3102/2018. (IV. 9.) AB határozat, Indokolás [18]; 7/2020. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [9]}.
- [15] 1. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó bíróság a peres eljárást 111.K.702.181/2025/33. számú végzésével felfüggesztette a felperes által indított perben. Az indítvány alaptörvény-ellenesség megállapítására, megsemmisítésre, valamint egyedi és általános alkalmazási tilalom elrendelésére irányult.
- [16] A bíróság az előtte folyamatban lévő perben még alkalmazandó önkormányzati rendeleti szabályt támadta. Az Abtv. 41. § (3) bekezdése biztosítja az Alkotmánybíróságnak, hogy hatályon kívül helyezett jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességét is megállapíthassa, ha az a konkrét esetben még alkalmazandó {lásd például: 34/2019. (XI. 29.) AB határozat, Indokolás [23]–[25]}. A már hatályon kívül helyezett jogszabályi rendelkezés megsemmisítésére azonban nincsen az Alkotmánybíróságnak lehetősége.
- [17] 2. A határozott kérelem követelménye a bírói indítványra is vonatkozik.
- [18] A határozott kérelem követelménye az Alkotmánybíróság gyakorlatában magában foglalja, hogy az indítványnak egyértelműen elő kell adnia az eljárás megindításának indokait, alkotmányjogi panasz esetén az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [vesd össze: Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pont]. „Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint pedig az indokolás hiánya {lásd pl.: 3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11]; 3245/2016. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [10], [13]} az ügy érdemi elbírálásának akadálya” {lásd például: 3353/2019. (XII. 6.) AB végzés, Indokolás [21]}. Visszautasításra ad okot az is, ha az indítványozó érvelése nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást. Az alkotmányossági összefüggéseket tehát be kell mutatnia az indítványozónak {lásd például: 3077/2020. (III. 18.) AB végzés, Indokolás [17]; 3022/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [18]–[19]; 1141/2026. (III. 23.) AB végzés, Indokolás [12]}. „Az Alkotmánybíróság jelen ügyben is hangsúlyozza: »[i]ndokolás hiányában a kérelem nem felel meg határozottság Abtv. 52. § (1b)

bekezdésében írt követelményének, annak elbírálására nincs lehetőség. Az Alaptörvény egyes rendelkezéseinek pusztá felsorolása ugyanis nem ad kellő alapot az alkotmányossági vizsgálat lefolytatására» {34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]}” {3334/2025. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [11]}.

- [19] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, M) cikk (2) bekezdése, T) cikk (3) bekezdése, V. cikke, XIII. cikk (1) bekezdése, 31. cikk (1) bekezdése és 32. cikke vonatkozásában az indítvány kiegészítése után sem elégíti ki a határozott kérelem két összefüggő követelményét [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pont]. Ennek oka az, hogy az előbbi alaptörvényi rendelkezéseket az indítvány csak felsorolta, illetve idézte, de egyáltalán nem adta indokát annak, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezés miért lenne ezekkel ellentétes. Ezek tekintetében tehát nem volt lehetőség az érdemi vizsgálatra.
- [20] Az Alkotmánybíróság ugyanakkor azt is megállapította, hogy az indítványnak az az eleme, amelyik a hátrányos megkülönböztetés tilalmára vonatkozott, megfelel a határozott kérelemmel szemben támasztott követelményeknek.
- [21] 3. Az Alkotmánybíróság vizsgálta azt is, hogy a bírói indítvány megfelel-e az Abtv. 37. § (1) bekezdésének. E tekintetben a testület azt állapította meg, hogy az indítvány arra irányult, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvény rendelkezéseivel ütköztesse az Fkr. sérelmezett szabályát. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság hatáskörrel rendelkezik arra, hogy az Fkr. támadott díjtételét közvetlenül összevesse az Alaptörvénnyel, továbbá arra is rá kell mutatni, hogy ennek az elbírálására más fórumnak nincsen hatásköre.
- [22] 4. A fentiek értelmében nem volt akadálya annak, hogy az Alkotmánybíróság a bírói kezdeményezésben foglaltak alapján érdemi vizsgálatot folytasson le az Fkr. támadott bekezdése tekintetében a hátrányos megkülönböztetés tilalmával összefüggésben.

IV.

- [23] Az indítvány nem megalapozott.
- [24] Az Alkotmánybíróság először összefoglalta a hátrányos megkülönböztetés tilalmára vonatkozó állandó gyakorlatának azon részét, amely a jelen ügyben releváns (IV/1.), ezt követően áttekintette a sérelmezett díjtételt és annak jogszabályi környezetét (IV/2.), majd összevetette a támadott normát a hátrányos megkülönböztetés tilalmával (IV/3.), végül meghozta döntését (IV/4.).
- [25] 1. Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlattal rendelkezik a hátrányos megkülönböztetés tilalma tekintetében.
- [26] 1.1. „Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdés első mondatában megfogalmazott törvény előtti egyenlőség (pozitív irányú megközelítés) és a (2) bekezdés szerinti hátrányos

megkülönböztetés tilalma (negatív irányú megközelítés, amely az alapjogok tekintetében és egyúttal védett tulajdonság alapján tett különbségtételt tiltja) az egyenlőséghez, egyenlő bánásmódhoz való jog két, szorosan összetartozó aspektusát jelentik. Az egyenlőség nem jelenti a megszerezhető jogok, avagy kötelezettségek terjedelmének teljes azonosságát. Az alkotmányosan védett igény az, hogy a releváns szempontból hasonló eseteket hasonlóan kezeljék, illetve, ha valamely, az Alaptörvényből levezethető többletelem miatt szükséges a különbségtétel, akkor a szabályozás reflektáljon a lényeges és releváns szempontból különböző helyzetben lévők megkülönböztető jegyeire is.

- [27] Az Alaptörvény XV. cikk (1)–(2) bekezdése kapcsán három kérdést kell vizsgálni. Először azt kell megállapítani, hogy fennáll-e az érintett hátrányára eltérő bánásmód. Mivel a diszkrimináció szükségképpen valamilyen viszonyrendszerben érvényesül, vizsgálandó az is, hogy az érintett összehasonlítható helyzetben (homogén csoportban) van-e azokkal, akikhez képest a hátrányát az indítványban állítják. Másodsorban azt kell megvizsgálni, hogy az indítványozó a XV. cikk alapján milyen tartalmú sérelmet állít: a törvény előtti egyenlőség megsértésére hivatkozik [Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése], vagy arra, hogy egy védett tulajdonságra tekintettel tett alapjogi különbségtételtől van szó [Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése]. Végezetül a megkülönböztetés típusához igazodóan az észszerűségi, illetve a szükségességi-arányossági teszt alkalmazásával mérlegelni kell, hogy az azonosított hátrányos megkülönböztetés igazolható-e, összeegyeztethető-e az Alaptörvénnyel” {22/2023. (X. 4.) AB határozat, Indokolás [21]–[22]}.
- [28] „Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése alapján valamely megkülönböztetés alaptörvény-ellenessége akkor állapítható meg, ha a jogszabály alkotmányos indok nélkül tesz különbséget a szabályozás szempontjából egymással összehasonlítható helyzetben lévő – homogén csoportba tartozó – jogalanyok között {lásd: 42/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [28]; lásd legutóbb: 3002/2019. (I. 7.) AB határozat, Indokolás [39]}. Alkotmányjogi szempontból a különbségtétel akkor aggályos, ha a megkülönböztetésnek nincs tárgyilagos mérlegelés szerint észszerű indoka, vagyis az önkényes {lásd pl.: 3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [54]; 43/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [41]; 14/2014. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [32]; 32/2015. (XI. 19.) AB határozat, Indokolás [80]}. Elsősorban tehát az a kérdés, hogy fennáll-e a korlátozás (fennáll-e megkülönböztetés, eltérő-e a bánásmód; az eltérő bánásmód hátrányos-e az érintettnek; az érintettek összehasonlítható helyzetben vannak-e, tehát a megkülönböztetés homogén csoportba tartozó személyek között áll-e fenn). Ezután azt kell megvizsgálni, hogy az eltérő bánásmód a vonatkozó alkotmányjogi mérce alkalmazásával igazolható-e” {13/2020. (VI. 22.) AB határozat, Indokolás [35]}.
- [29] „Az Alkotmánybíróság rámutat arra, hogy bár a csoportképzés módszere abszolút érvényű, az mindig a vizsgált ügy egyedi körülményeihez igazodik, ezért ebben az összefüggésben relatív. Ez azt jelenti, hogy a csoport(ok) felállítása a vizsgált tárgyhöz

(normához) és az azt körülvevő jogszabályi kontextushoz kötött döntés. Elképzelhető, hogy ugyanaz a személyi kör, amelyik az egyik szempontból homogén, a másiktól szemlélve heterogén csoportot alkot. Figyelembe kell venni azokat a tényezőket, amelyek összekapcsolják, és azokat, amelyek elválasztják egymástól az érintett alanyokat. A tényezőket nem számosságuk, hanem súlyuk szerint értékelve adható válasz arra a kérdésre, hogy a támadott rendelkezés(ek) szempontjából kik tartoznak azonos körbe” {34/2019. (XI. 29.) AB határozat, Indokolás [67]; 3040/2021. (II. 19.) AB határozat, Indokolás [52]; 13/2025. (X. 22.) AB határozat, Indokolás [67]}.

- [30] 1.2. A fentiekből az alábbi következtetés adódik.
- [31] A megkülönböztetésben megnyilvánuló diszkrimináció akkor áll fenn, ha az homogén csoportba tartozó alanyok között történik és a releváns mérce alapján nem igazolható.
- [32] 2. Az Alkotmánybíróság megvizsgálta az Fkr. sérelmezett díjtételét és annak jogszabályi környezetét.
- [33] 2.1. Az Fkr. 23. § (1) bekezdése szerint a „közterület használatáért közterület-használati díjat kell fizetni. A díjat a közterület-használati hozzájárulásban rögzített időtartamra és módon a jogosult a közterület tényleges használatára vagy a közterületen elhelyezett létesítmény tényleges üzemeltetésére tekintet nélkül köteles megfizetni, teljesíteni”. A fizetendő közterület-használati díjat a közterület-használat tárgyában döntésre jogosult egyedi döntéssel állapítja meg az Fkr. vonatkozó szabályait követve [lásd: Fkr. 23. § (3) bekezdés].
- [34] Az Fkr. 27. § (1) bekezdése értelmében „[j]ogellenesen használja a közterületet az, aki a rendelet előírásait megszegve közterület-használati hozzájárulás nélkül, vagy a meglévő közterület-használati hozzájárulásától eltérő módon (így különösen a hozzájárulásban rögzített céltól vagy tevékenységtől eltérő más tevékenység kifejtésére, vagy a hozzájárulásban meghatározott mértéket meghaladó területen) használja a közterületet”. A jogellenes közterület-használó köteles a jogellenes közterület-használatának céljára, időtartamára, helyére, módjára és mértékére tekintettel az Fkr. 23. § (1) és (3) bekezdése szerint megállapított közterület-használati díjat megfizetni [lásd: Fkr. 27. § (1a) bekezdés].
- [35] Az Fkr. 5. § (1) bekezdés 23. pontja 2022. június 1-jétől tartalmazza azt, hogy közterület-használati hozzájárulást kell beszerezni különösen kölcsönzési célú mikromobilitási eszközök közterületi elhelyezéséhez, tárolásához. A kapcsolódó különös rendelkezéseket az Fkr. 33/G. § – 33/M. §-ai tartalmazzák. Itt található az a speciális rezsim is, amely szabályozza, hogy a mikromobilitási szolgáltató közterület-használata mikor minősül jogellenesnek [lásd: Fkr. 33/K. § (1)–(2) bekezdés].
- [36] A kölcsönzési célú mikromobilitási eszközök jogellenes közterület-használati díjának fizetésére vonatkozó *különös előírással* 2022. július 1-jei hatálybalépéssel egészült ki az Fkr. Ez a jelen ügyben támadott szabály (idézve lásd: Indokolás II.2.). Ennek lényege

az, hogy jogellenes közterület-használat esetén a mikromobilitási szolgáltató nem a főszabály szerint [Fkr. 27. § (1a) bekezdés] köteles díjat fizetni, hanem a jogellenes használattal érintett napokra eszközönként 5 000 Ft díjat fizet. Ez a szabály 2026. április 1-jéig volt hatályban.

- [37] A fenti díjtétel helyett 2026. április 4-én lépett hatályba az az új rendelkezés, amely egy sávós rendszert vezetett be a kölcsönzési célú mikromobilitási eszközök jogellenes közterület-használati díjára vonatkozóan. Az alapügyben azonban még a régi díjtételt alkalmazták.
- [38] 2.2. A fenti jogszabályi áttekintésből az Alkotmánybíróság a következő következtetéseket vonta le.
- [39] Az önkormányzati jogalkotó a közterület nem rendeltetésszerű, hanem üzletszerű használata egyik speciális típusaként szabályozza az Fkr.-ben 2022. június 1-jétől a kölcsönzési célú mikromobilitási eszközök jogszerű közterületi elhelyezését, tárolását. Ezzel egyidejűleg azt a szabályt is megalkotta a fővárosi közgyűlés, amely sajátos módon határozza meg, mi minősül jogellenes közterület-használatnak a kölcsönzési célú mikromobilitási eszközök elhelyezése, tárolása esetében. Ehhez igazodva a jogellenes közterület-használat után fő szabály szerint fizetendő díj alól is kivételt képez az, amikor egy mikromobilitási szolgáltató valósítja meg a jogellenességet mikromobilitási eszközökkel. A jogellenes közterület-használat miatti különös díjtétel 2022. július 1-jén lépett hatályba. Ezt 2026. április 4-én egy összetettebb díjrendszer váltotta fel.
- [40] 3. Az Alkotmánybíróság összevetette az Fkr. támadott szabályát a hátrányos megkülönböztetés tilalmával. Ennek során támaszkodott az Indokolás IV/1–2. pontjában foglaltakra.
- [41] Az Alkotmánybíróság jelen eljárása nem absztrakt, hanem konkrét normakontroll volt, amelyben kiindulópontként az indítványra okot adó ügy egyedi tényállása szolgált, azaz nem valamely hipotetikus jogviszonyra kellett a vizsgálatot lefolytatni {az alapügy tényállásához igazodó alkotmányossági felülvizsgálatot lásd még például: 3078/2024. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [46]–[58], Abh4., Indokolás [35]; 1/2026. (II. 6.) AB határozat, Indokolás [85]}
- [42] 3.1. A fentieknek megfelelően az Alkotmánybíróság először azt vizsgálta, hogy fennáll-e a felperes hátrányára eltérő bánásmód.
- [43] E tekintetben az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy a bírói kezdeményezésben és annak kiegészítésében előadott szorzók egyaránt hátrányt jelentenek a felperes számára. Akár harmincszor, akár százötvenszer többet kell fizetnie a felperesnek a jogszerű közterület-használathoz képest, a hátrányos eltérő bánásmód fennáll.
- [44] 3.2 Ezt követően az Alkotmánybíróság a csoportképzést végezte el.

- [45] Ezzel kapcsolatban az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy a 34/2019. (XI. 29.) AB határozatban (a továbbiakban: Abh.) folytatott diszkriminációs vizsgálatban nem sorolta azonos csoportba az illetékelőleget jogszerűen befizető adózókat azokkal, akik jogellenesen nem fizetik be az illetékelőleget (lásd: Abh., Indokolás [66]–[75]. A heterogén csoportba tartozás megállapításának egyik fő érve az volt, hogy a „jogsértés ténye olyan szabályozási kérdéseket vet fel, amelyek fel sem merülnek jogkövető magatartás esetén” (Abh., Indokolás [70]).
- [46] Az Alkotmánybíróság döntő jelentőségűnek tartotta a fentebb idézett szempontot akkor, amikor ebben az ügyben elvégezte a csoportképzést. A fizetendő közterület-használati díj szempontjából nem lehet konzekvensen összevetni azt a mikromobilitási szolgáltatót, amely betartja a közterület-használati szerződését, azzal, amelyik megszegi ezt a szerződést. Ha a szerződéskövető és a szerződésszegő mikromobilitási szolgáltatókat ugyanúgy kellene kezelni azonos csoportba tartozásuk okán, akkor a szerződéskötés értelme kérdőjeleződne meg. Diszkriminációs alapon nem lehet ahhoz az eredményhez eljutni, hogy azonos bánásmódban kell részesíteni a díjfizetés szempontjából azt a mikromobilitási szolgáltatót, amely betartja a szerződést, azzal, amely túllép annak keretein. E tekintetben tehát az Alkotmánybíróság osztotta a főpolgármesteri beadványban foglaltakat.
- [47] Ezen túl az Alkotmánybíróság arra is rámutat, hogy konkrét normakontroll eljárásban valójában azt tárta elé a kezdeményező bíróság, hogy a felperest a felpereshez képest hátrányosan különbözteti meg az Fkr. 33/K. § (3) bekezdése, amikor sokszoros közterület-használati díj fizetését keletkezteti a szerződésben foglalt díjhoz képest. Ebben a viszonylatban az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy ugyanazon felperes ugyanabban az összefüggésben (közterület-használati díj mértéke) nem vethető össze saját magával. A diszkrimináció másokhoz képest ítélt meg. A megkülönböztetésben megnyilvánuló hátrányos diszkrimináció tehát akkor állhat fenn, ha az egyik személyt egy másikkal szemben hoznak kedvezőtlenebb helyzetbe. Az is megállapítható továbbá, hogy a hátrányt a felperes saját magatartásával idézte elő.
- [48] 3.3. Az előző pontok alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Fkr. 33/K. § (3) bekezdése nem okoz hátrányos megkülönböztetést a felperes számára, mert bár saját magatartása miatt valóban hátrány éri, a felperes nincs homogén csoportban azokkal a mikromobilitási szolgáltatókkal, amelyek jogszerűen (szerződésszerűen) használják a közterületet vállalkozási célra. Emiatt nem volt szükség és lehetőség a diszkriminációs vizsgálat utolsó lépését is elvégezni, azaz a megfelelő alaptörvényi mérce (észszerűségi vagy szükségességi-arányossági teszt) szerint dönteni a diszkrimináció igazolhatóságáról.
- [49] 4. Mindezekre tekintettel nem volt megállapítható, hogy az Fkr. sérelmezett bekezdése hátrányosan megkülönböztette volna az alapügy felperesét, és ezért az

indítványt az Alkotmánybíróság – az Abtv. 50. § (1) bekezdése alapján tanácsban eljárva – a rendelkező részben foglaltak szerint elutasította.

Budapest, 2026. október 6.

Dr. Schanda Balázs s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Sonnevend Pál s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Réka s. k.,
alkotmánybíró